

ת"ד 10609/12/20 - מדינת ישראל נגד מאיה קרימצ'נסקי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 10609-12-20 מדינת ישראל נ' קרימצ'נסקי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פרי

נגד

מאיה קרימצ'נסקי

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד שחר גולן

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין נהיגה בחוסר זהירות ורכיבת אופניים על המדרכה, עבירות על תקנות 21(ג), 129 א ו- 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 9.8.20, בסמוך לשעה 14:50, רכבה הנאשמת על אופניים חשמליים ברחוב משה דיין בתל אביב, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעה בסמוך לבית מספר 27, פגעה בהולכת רגל, הגב' עליזה כהן, שהייתה על המדרכה והפילה אותה לכביש.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש-חתך בראש שנתפר.

הנאשמת כפרה באישומים המיוחסים לה וסנגורה טען: "הנאשמת כופרת במיוחס לה. היא רכבה על אופניים חשמליים בשביל אופניים מוסדר, במהירות סבירה עד איטית אפילו כיוון שהיא התקרבה לאזור בו שביל האופניים חולף לפני תחנת אוטובוס והולכת הרגל עדת תביעה 1 הגיחה בריצה מצד ימין אל תוך שביל האופניים ופגעה באופניים תוך כדי נסיעה במקום מותר ומוסדר".

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - עליזה כהן, הולכת הרגל

עמוד 1

עד תביעה מספר 2 - רס"מ שרון בעדאש, מטעמו הוגשו דו"ח פעולה, שסומן ת/1 ועותק סרטון מצלמת גוף, שסומן ת/2.

כמו כן, הוגשו בהסכמה הודעת הנאשמת, שסומנה ת/3 ותעודה רפואית לגבי הולכת הרגל, שסומנה ת/4.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשמת רכבה על אופניה, כמפורט לעיל ובהגיעה למקום, בסמוך לתחנת אוטובוס לעברה צעדה עדת תביעה 1, הייתה על המדרכה ופגעה בעדה.

העדה מסרה כי היה בכוונתה לעלות על קו אוטובוס מספר 35 ולכן, צעדה לעבר התחנה, המוצבת בסמוך לבית מספר 27, בקצב הליכה רגיל ואז הגיעה מולה הנאשמת ואף שניסתה להתחמק ממנה, פגעה בה הנאשמת והפילה אותה למדרכה.

לדברי העדה, היא נחבלה בעצם הזנב והבחינה בדם רב שנזל מראשה.

העדה מסרה כי פונתה לבית החולים איכילוב ולקח לצוות במקום זמן רב, עד שהצליח לעצור את הדימום מראשה.

על פי ת/4, פצע מדמם בראשה של העדה, נתפר בחדר המיון.

העדה נחקרה בחקירה נגדית והשיבה כי אכן, לעיתים היא עולה על אוטובוס שנוסע במסלול הנגדי, אבל לא ביום התאונה ולא הייתה לה כל כוונה לחצות את הכביש.

הסנגור הציג לעדה תמונות של המקום, נ/1 והעדה אישרה כי זו תחנת האוטובוס שבנדון וכאשר נשאלה לגבי שביל האופניים, השיבה כי לא הגיעה בכלל לשביל, אלא עברה מהדשא, שניתן לראות בתמונות, אל המדרכה ותחנת האוטובוס.

העדה נשאלה והשיבה כי נפגעה על המדרכה, לפני התחנה ולא אחריה.

עד תביעה מספר 2 הגיע לזירת התאונה, תיעד את שראה ב-ת/1 וצילם את ת/2, כמתואר בעמוד 5 לפרוטוקול, שורות 19 עד 22.

העד ציין כי הבחין בהולכת הרגל שוכבת על ה"רצפה", שוחח עם הנאשמת וזו מסרה לו כי נסעה על שביל אופניים, עברה למדרכה כדי להמשיך בשביל האופניים ואשה מבוגרת רצה לתחנת האוטובוס והיא פגעה בה והאישה נפלה ונפתח לה הראש.

העד נחקר והשיב כי הוא מזהה את מקום התאונה ב-נ/1 וכאשר נשאל אם התאונה ארעה על גבי שביל האופניים, השיב כי אינו יודע.

הנאשמת נחקרה במשטרה ביום 19.10.20 ומסרה כי רכבה על גבי אופניים חשמליים, בשביל האופניים שברחוב משה עמוד 2

דין וכאשר הגיעה בסמוך לבית מספר 27, השביל מתמזג עם המדרכה והיא המשיכה ברכיבה, במהירות איטית ולפתע, הבחינה באשה מבוגרת רצה לכיוון הכביש, אך לא הצליחה לעצור ופגעה בה עם חזית/כידון האופניים.

הנאשמת נשאלה מדוע לא ירדה מאופניה, כאשר שביל האופניים התמזג לתוך המדרכה והשיב כי לא ידעה שכך עליה לנהוג.

בשורות 49 עד 51, נשאלה הנאשמת " את מתארת לי מצב שבו את נוסעת על מדרכה, בתחום שיש לך הסתרה בשדה ראייה בגלל תחנת אוטובוס, עלייך להיזהר ובדיוק בגלל דברים האלו לא לנסוע על המדרכה. הולכי רגל לא אמורים לצפות פגיעה על ידי אופניים כשהם צועדים או רצים על מדרכה. מה תגובתך?"

הנאשמת השיבה: " אני חושבת שאתה צודק. אני מאוד מצטערת שזה קרה. אני בחרדות מאז המקרה".

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והוגשו תמונות, נ/1.

לגרסת הנאשמת, היא נסעה במקום, על גבי שביל האופניים ובהגיעה לתחנת האוטובוס שבנדון, שהייתה אטומה, הבחינה באשה יושבת בתחנה, האטה ואז לפתע התפרצה הולכת הרגל לשביל האופניים, הנאשמת סטתה שמאלה, אך פגעה בה והולכת הרגל נפלה לאחור ונחבלה בראשה.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי המגע עם הולכת הרגל, היה בסוף תחנת האוטובוס, ממש על קו התחנה ואישרה כי, כפי שניתן היה לראות גם ב-ת/2, התחנה אטומה ולא ניתן לראות את צדה השני.

הנאשמת נשאלה והשיבה כי התרשמה שהולכת הרגל מיהרה והתכוונה לחצות את הכביש, שהיה ריק באותה עת.

הנאשמת נשאלה מדוע לא עצרה, בהעדר שדה ראייה אל מעבר לתחנת האוטובוס והשיבה כי האטה אבל לא עצרה.

ב-נ/1, ניתן לראות אזור התאונה, שביל האופניים ותחנת האוטובוס.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשמת נושאת באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום.

תקנה 129 לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון:

(א) לא ירכב אדם על אופניים על מדרכה או על חלק מהדרך המיועד להולכי רגל בלבד; אולם מותר להולך רגל להוביל אופניים על המדרכה אם אין בכך הפרעה להולכי רגל.

עמוד 3

(ב)

תשע"ד-

הוקצה בדרך שביל אופניים וסומן בתמרור מתאים לא ירכב רוכב אופניים בכל חלק אחר של הדרך אלא בשביל האופניים.

הנאשמת מסרה בחקירתה והעידה בבית המשפט, כי רכבה על אופניה החשמליים, תחילה, בשביל אופניים מסומן ובהמשך, עובר לפגיעה בהולכת הרגל, על גבי המדרכה, בשטח צר, המשלב גם תחנת אוטובוס.

יתרה מזו, לגרסת הנאשמת עצמה, שדה הראיה שלה אל מעבר לתחנה, היה חסום, שכן דופן התחנה, הייתה אטומה בשל פרסומת.

על אף כל זאת, בחרה הנאשמת שלא לעצור את רכיבתה, לרדת מאופניה ולהוליך אותם לצדה מספר מטרים בטרם תוכל להמשיך על גבי שביל האופניים, אלא המשיכה בנסיעה, גם אם איטית לטענתה, ופגעה בהולכת הרגל, כל זאת, בניגוד לקבוע בתקנה 129 לעיל.

כמפורט לעיל, הנאשמת עצמה, בחקירתה במשטרה, הודתה כי יכלה והייתה צריכה לנהוג אחרת ובכך, למנוע את התאונה.

דינה של טענת הסנגור לפיה, אם קיים במקום שביל אופניים, הרי שהדבר פוטר את הנאשמת מכל אחריות לגבי הולכי רגל, להידחות מכל וכל.

המדרכה מיועדת, בראש ובראשונה, להולכי הרגל וכל עובר דרך אחר - רוכב גלינוע חשמלי, רוכב אופניים חשמליים או כל כלי רכב אחר, חב בחובת זהירות כלפי הולכי הרגל, גם על גבי שביל אופניים וקל וחומר, על גבי המדרכה.

ניתן לומר כי החובה זהה לזו של נהג המתקרב למעבר חצייה הלכת הפסיקה לגבי חובת הזהירות הנדרשת בנסיבות אלה, גם כלפי הולך רגל רשולן, אף כי יודגש כי במקרה שבפני, לא מצאתי כל רשלנות מצדה של הולכת הרגל.

בע"פ (מחוזי ת"א) 70642/08 מדינת ישראל נ' יעקב בן בידה תגדייה, [פורסם בנבו], נפסק על ידי כבוד השופט ד' ברלינר - **"בבחינת למעלה מן הנדרש אוסיף אף זאת: גם קביעה עובדתית לפיה התפרץ המנוח אל הכביש לא הייתה מביאה לכלל מסקנה כי נותק הקשר הסיבתי-משפטי בין נהיגתו של המשיב לבין התאונה הקטלנית. ושוב, בגדר מושכלות יסוד - התנהגות רשלנית של הנפגע, כמו גם התערבותו של גורם שלישי במערכת, אינן שוללות בהכרח קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת - שעה שהפוגע, כאדם מן הישוב, יכול היה לצפות מראש את שאירע בפועל ולפעול בהתאם השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיות הראויה והנדרשת, דהיינו, האם מי שמצוי בנעליו של הנאשם שמדובר בו, יכול וצריך היה לצפות גם התנהגות רשלנית מצד הקורבן".**

בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה".

כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

בעניין כרסנטי לעיל, חוזר בית המשפט העליון ומחדד את ההלכות הדנות בחובת הזהירות המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה, הלכת מלניק והלכת שטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, קובע כי: **"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. ...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".**

מכאן, כי גם אם הייתה מתקבלת טענת ההגנה כי הפגיעה בהולכת הרגל, ארעה על גבי שביל האופניים וכי הולכת הרגל לא נזהרה דיה, בטרם חצתה אותו, אין בכך כדי לפטור את הנאשמת מאחריות לגרם התאונה, אלא אם יוכח, כי עשתה כל שביכולתה על מנת למנוע את התאונה ולא כך, במקרה שבפני, שכן, הנאשמת יכולה הייתה, בנקל, למנוע את התאונה, לו היה עוצרת את אופניה במעבר בין שביל האופניים למדרכה ומוליכה אותם עד מעבר לתחנת האוטובוס, שם ממשיך שביל האופניים.

במקום זאת, בחרה הנאשמת להמשיך ברכיבה, כאשר שדה הראיה שלה אל מעבר לתחנת האוטובוס חסום ובכך, נהגה בחוסר זהירות.

לפיכך, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל לספק סביר ומרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

חתימה

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23 דצמבר 2021, במעמד הצדדים